

MANIFEST D'AGRAÏMENT

Manifest en
agraïment
a la figura
d'Antoni Gaudí

Basílica
Sagrada
Família

MANIFEST D'AGRAÏMENT

«INFINITA GRATITUD A ANTONI GAUDÍ»

Només resta de nosaltres el que donem.

El que guardem gelosament per conservar-ho, ho perdem definitivament.

La donació és el camí de la plenitud.

Hi ha més alegria en el donar que en el rebre.

Antoni Gaudí ens va donar molt. Per això sentim un deure de gratitud envers ell. Agrair el que ens han deixat és un signe de civilitat, però també una exigència ètica.

El poble de Catalunya, l'Església universal i el món sencer està en deute amb Antoni Gaudí per tota la bellesa que generosament ens va regalar.

La bellesa és un bàlsam per a l'ànima turmentada, però també una font inesgotable d'inspiració.

Antoni Gaudí va posar la seva genialitat al servei de Déu. Va pouar fins al fons de la seva ànima per edificar un temple meravellós, una obra que reflectís el que Josep Torras i Bages anomena la pàtria celestial.

La voluntat de fer visible el que és invisible és la lluita titànica del geni de Reus. Va bregar durant tota la seva vida per revelar el que és misteriós i el fruit d'aquesta batalla silent és aquest temple que meravella el món sencer per la seva elegància.

Hem d'agrair a Antoni Gaudí la seva tenacitat, la seva entrega absoluta a aquesta basílica, una entrega entesa com una vocació al servei de l'Evangelí.

Li agraïm la fortalesa de la seva esperança, una esperança posada a prova en tants moments de la seva vida. El geni reusenc va patir tot tipus de contrarietats, però va confiar en l'Esperit i no va deixar-se segrestar pel desencís.

El seu exemple ens esperona i ens anima a persistir en les nostres lluites quotidianes, en els nostres anhels de pau i de justícia.

Li agraïm la seva humilitat. Es va buidar del seu jo, per deixar-se alenar per la força de l'Esperit i, des de la sobrietat, la discreció i la constància, va posar el seu talent al servei d'una obra que desvetlla l'admiració del món, sorprèn els escèptics i estova el cor dels endurits.

Aquesta obra que ens acull és un immens artefacte simbòlic enmig de la ciutat, una crida silent cap al cel, una ocasió per repensar d'on venim i cap a on anem, per agafar alè enmig del brogit de la ciutat i recordar-nos que som fets per a Déu i que no hi ha quietud que no vingui d'Ell.

Agraïm a Antoni Gaudí la seva fe en Jesucrist, una fe que va anar creixent des d'infant fins arribar a la comunió mística amb Déu, una fe que el va portar a confiar en el seu treball, però també en el dels seus successors.

La Sagrada Família és un exemple diàfan de la constància sostinguda al llarg del temps, de la suma de talents que, inspirats pel mestre, ha convergit en una obra que desperta la imaginació i la intel·ligència espiritual.

Dos llibres oberts de bat a bat van inspirar aquesta ment lluminosa nascuda a Reus i que també va passar molt de temps a Riudoms: el llibre de la naturalesa, una doll de meravelles que ens recorda la grandesa del creador, com diu Ramon Llull, un univers que reflecteix en cada

fragment el qui mai no hem vist, com ho fa un vitrall amb la llum del sol.

L'altre gran llibre és la Paraula que Déu ha revelat en la història i recollida en la Bíblia. Déu no ha romàs mut. Ha volgut trencar el vel que separa el temps de l'eternitat, el finit de l'infinit, per mostrar-nos qui és i qui som nosaltres.

Agraïm a Antoni Gaudí la seva fidelitat a la Paraula de Déu, sedimentada en la seva ànima al llarg de passejades i de meditacions, una Paraula que inspira cada pedra, cada forma i cada volum d'aquesta basílica. Un Evangeli que modelava la seva vida.

Agraïm el seu testimoni de pobresa evangèlica. Desposseït de tot, va aprendre a viure en la sobrietat i en la senzillesa seguint el camí de Jesucrist. Va desaferrar-se de tots els béns materials i del circ de vanitats que ofereix aquest món, per entregar-se amb cos i ànima al que és fonamental.

Aquest despullament integral, fruit d'una intensa ascési, és un exemple que ens inspira. Ens mostra, de manera fefaent, que el més gran és intangible i que el més noble és també el més difícil.

El temple de la Sagrada Família és una immensa obra intergeneracional, la resultant de la intel·ligència i de la imaginació cooperativa, del treball de molts homes i dones que s'hi han entregat i l'han convertida en el propòsit de les seves vides.

Ens sentim orgullosos d'aquest do fet de pedra que evoca la noblesa espiritual de tot ésser humà, que ens convida a transcendir l'espai i el temps i a obrir el cor i els ulls cap al que és essencial.

La verticalitat de la Sagrada Família ens mou a aixecar el cap i a contemplar el cel, a deixar les preocupacions quotidianes i a interrogar-nos pel sentit de la vida i de la mort.

Cada una de les torres enllaça el cel amb la terra, la ciutat de Déu amb la dels homes, en paraules de sant Agustí i ens recorda que no estem fets per a la mort, sinó per a una Vida en abundància que tan sols podem entrellucar en alguns instants.

Han passat cent anys des que Antoni Gaudí va culminar la primera de les divuit torres que s'enfilen cap al cel. Cada torre ens recorda que no estem fets només per a la vida horitzontal, cada torre ens estimula a aixecar el cap per guaitar la immensitat que s'estén més enllà del temps i de l'espai i ens fa veure que el nostre destí és participar en la glòria infinita de Déu que, per a Antoni Gaudí, està feta de llum i de plasticitat.

La millor manera d'expressar aquesta gratitud que sentim envers el mestre del Baix Camp és irradiar el seu llegat per tot el món, compartir-lo amb la humanitat sencera per omplir de bellesa totes les nits obscures que hem de viure, els sofriments d'aquest món, el fangar de la història, perquè, com diu Fiodor Dostoievski, només la bellesa salvarà el món. I aquesta bellesa és l'amor revelat en Jesucrist.

Basílica
Sagrada
Família